

Fredrik Backman. Min mormor hälsar och säger förlåt. Forum förlag.

Om Elsa, åtta år, säger man att hon är mogen för sin ålder. Om mormor, obestämda år, påstås att hon är pigg för sin ålder. Lite väl mogen och alldeles för pigg för sin ålder, tycker omgivningen.

Fredrik Backman gjorde en omtalad debut med "En man som heter Ove". Nu återkommer han med en yvig berättelse om Elsa och mormor. De bor i samma trappuppgång. Mormor inger skräck och ilska i sin omgivning med sina hejdlösa upptåg. Men för Elsa är hon en fast punkt i en värld av mobbing, skilda föräldrar och en halvbror i mammas mage på väg att ta över hennes plats i tillvaron.

När så mormor dör i en hemlighållen cancer, efterlämnar hon ett antal brev till Elsa att leverera till olika adressater i huset. Varje brev är ett förlåt för diverse saker mormor gjort sig skyldig till. Men bakom ursäkterna uppenbaras en mormor med patos och människokärlek. Alla i huset visar sig ha en egen relation till henne

Fredrik Backman skriver humoristiskt i en klassisk feel goodstil. Men hur han än bänder och böjer på relationer och upptåg tar det aldrig riktigt fyr om berättelsen. Den är lika omständlig som förutsägbar och läsningen blir mödosam. Feelgood är alltid fylld av klichéer. Det hör till. De kan vara härligt osminkade som i Emma Hambergs "Rosengädda nästa!" eller scendekorer till något djupare som i Sara Lövestams "Hjärta av jazz". Men här blir de bara klichéer; tråkiga, tjatiga och sentimentala. En del människor är snälla och andra är elaka. Och de elaka har en sorglig historia som när den uppenbaras gör dem mer snälla. Som läsare börjar jag känna mig som den stackars hunden Worsen fullproppad med choklad. Alldeles för sötsliskt. Jag tror Fredrik Backman låtit sig inspireras av Tove Janssons "Sommarboken". Men dit når inte denna berättelse. No way.

Jakob Carlander